

dette at kjende og efter at have seet, paa hvilken Maade det bedst kan udføres, vil være istand til at bedømme, hvilken Betaling der da ogsaa kan ansees for at være den meest passende. Jeg skal gjerne indrømme, at det første Maaafsee vil være det, som vil medføre den største Vanffelighed; ogsaa maa man see hen til, at det er nødvendigt at gaae noget tilbage i Tiden, nærmest for at danne sig et Overgængspunkt, hvorfra det Regnskab, som efter Grundloven skal aflægges, første Gang skal begynde. Men paa den anden Side vil dert ogsaa indeholdes saameget større Opfordring for de Mænd, hvem dette Hverv overdrages, som det vist maa give dem baade Afgang og Forventning om, at de ville komme i Betragtning, naar der paany skal foretages Valg af Statsrevisorer, og Haab om, naar Arbejdet viser sig at være af saadan Bessaffenhed, at faae en anden og høiere Betaling derfor. Jeg har ogsaa tænkt mig, at det maaafsee vilde komme dertil, at den hele Statsrevision maatte gives en saadan Ordning, at den kom til at sættes i Forbindelse med den saakaldte administrative Revision i Almindelighed. Jeg troer, at maaafsee Tiden og Erfaringen skal vise, at det vil være hensigtsmæssigt og rigtigt at forene den hele Revision af Statens Regnskab, saaledes at den var paa eet Sted. Men det er jo et Spørgsmaal, som ikke lader sig løse og besvare nu, og som det maa være en kommende Tid forbeholden at løse, og jeg har derfor ogsaa troet, da Udvalgets Medlemmer iøvrigt vare enige i, at den foreslaaede Betaling af 2,000 Rbd. var passende, at man fortiden bør lade det derved have sit Forblivende. Naar den ærede Rigsdagsmand fra Helsingør (Kirck) som Exempel har anført, at flere private Mænd nyde, navnlig som Bogholdere ved store Handelshuse, et Salair, der svarer til hvad her er foreslaaet, er det vist ganske rigtigt. Imidlertid er det desværre kun meget enkelte Tilfælde, fordi de store Handelshuse ikke ere saa mange; maaafsee det navnlig er Tilfældet i den By, hvorfra han er, hvor det er mig bekjendt, at Bogholderen paa de store Handelshouses Contoirer salareres saaledes, som han har anført. Jeg gjør ingen Indsigelse derimod; men jeg troer at maatte bemærke det, for at man ikke derfra skal hente en alminde-

lig Regel med Hensyn til Embedslønninger i Almindelighed. Naar det af en æret Landskingsmand for Kjøbenhavn (Blechingberg) er blevet bemærket, at Revisorerne maae have Godtgjørelse for deres Udgifter, da finder jeg, at det er aldeles rigtigt; det er vist Noget, som Udvalget har antaget fulgte ganske af sig selv. Jeg skal imidlertid conferere derom med Udvalgets Medlemmer, og, dersom det skulde blive nødvendigt, skal jeg tillade mig at foreslaae, at der gjøres et Tillæg til Bestemmelserne, som da kunde komme til Afgjørelse ved Sagens næste Behandling.

Kirck: Netop fordi Statsrevisorerens Stilling er uvis i Forstningen, netop fordi de have et forøget Arbejde, ved at maatte arbejde sig ind i tidligere aflagte Regnskaber, troer jeg, at man i Begyndelsen ikke bør aflægge dem saaledes, at de ikke ville finde sig tilfredse. Jeg troer tilforladeligt, at uagtet 2,000 Rbd. har et stort Navn, naar man udtaler det, er det dog i Virkeligheden ikke den Løn, man bør eller kan være bekjendt, at tilstaae Tjenere, der ere af saa stor Vigtighed for Staten som Statsrevisorer og andre lignende Embedsmænd. Har Staten ikke Raad til at holde Tjenere, saa maa den ophøre at være Stat, saa maae de Herrer, som nu staae ved Roret, selv være Tjenere; men dertil vil det vel aldrig komme. Det har gjort et uhyggeligt og smerteligt Indtryk paa mig, hvergang jeg har hørt tale om, at man skal prutte med Embedsmænd paa 100 eller 200 Rbd. mere eller mindre i deres aarlige Gage; det er Noget, som jeg ikke veed, hvorfra det skrives sig. Troer man, at hele Statens Velvære berøer paa, om man kan spare 100 eller 150 Rbd. i Lønning til Embedsmænd? Nei! jeg mener, have vi troe og dygtige Embedsmænd, saa bør vi ogsaa lønne dem, saaledes som de fortjene, og, hvad Statsrevisorerne, som skulle udvalges, angaaer, da ere de saa vigtige for Staten, at vi ikke bør see for meget paa, hvad Løn de først udnævnte faae, for at de kunne blive aflagte, om end ikke rigeligt, saa dog saaledes, at de kunne blive tilfredse, og dertil, mener jeg, udfordres en større Sum, end den, det ærede Udvalg har foreslaaet.

Wessely: Jeg skal ikke indlade mig